

"En dag med" giver indblik i hverdagen hos forskellige praktiserende læger rundt omkring i Danmark.

EN DAG MED ...

KBU-lægen på Fanø

Thomas Victor Christensen søgte en KBU-stilling i Region Hovedstaden, men endte som begejstret ø-læge på Fanø.

06.00: Vækkeuret ringer i min lægebog i Esbjerg. Jeg er træt, men glæder mig til endnu en spændende og lærerig dag som ø-læge. Morgenerne er efterhånden blevet rutine. Jeg laver en kop kaffe, spiser min morgenmad, mens jeg fra vinduet kaster et blik på vejret udenfor. Når man dagligt er afhængig af færgen for at komme på arbejde, udgør vind og vejr en central rolle.

07.10: Turen går mod havnen. Færgen sejler kl. 07.30, og de 15 minutter på dækket har vist sig at være dagens vigtigste. Jeg søger stilheden, kigger ud over vandet og lader tankerne falde på patienterne, dagens opgaver, og hvordan jeg kan gøre det bare en smule bedre end i går.

07.50: Færgen lægger til i Nordby. Fem minutters gang bringer mig til den smukkeste røde murstensbygning, hvor både Lægehuset Fanø og Center for Det Maritime Sundhedsvæsen holder til. På vejen hilser jeg på en ældre herre. Jeg har set ham flere gange, og vi er kommet på fornavn. Jeg møder ofte patienterne uden for klinikken, særligt på de små stier og på færgen. Det skaber en særlig form for nærhed.

08.00: De første af mine patienter er mødt ind, begge ældre kronikere. Den ene har haft åndenød hele weekenden, den anden smerter i flere af sine led. Patienterne kommer sjældent med kun ét problem. Sygdom, bekymringer og små hverdagshistorier fylder meget og en stærk relation er vigtig. De ønsker at lære deres læge at kende. Jeg mærker det i deres blikke, især når de spørger, om jeg bliver længe på øen.

09.00: Efter en spændende start på dagen er det blevet tid til en kort kaffepause. Stemningen er let og munter. Vi taler om vores weekend samt dagens program. Det giver en god mulighed

for at samle tankerne, grine lidt og styrke fællesskabet. Det er et vigtigt øjeblik, og man mærker tydeligt, hvordan det giver os alle energi til dagens næste mange timer.

09.30: Et par akutte tider har presset sig ind i programmet. Et tysk barn har et sår, der skal lukkes, og en anden har fået hjernerystelse. En af mine faste patienter sidder i venteværelset og venter på at få fjernet et modermærke, som længe har bekymret ham. Jeg må beklage ventetiden, men blandt de lokale er der generelt god forståelse. Skadestueopgaver og småkirurgi er en naturlig del af arbejdet. På øen varetager vi mange opgaver selv, og som yngre læge giver det mulighed for at opnå en bred vifte af kompetencer tidligt i sin karriere.

10.45: En ung mor kommer ind med sin søn på fem år. Han har haft høj feber i tre dage, og hun er bekymret. Det fremgår tydeligt, at barnet har fået mellemørebetændelse. Jeg fortæller hende om situationen og om, hvordan hun bedst kan hjælpe sit barn igennem den kommende tid. Inden de går,

Udsigt fra færgens tag lige inden ankomst til Fanø. I forgrunden ses færgelejet, mens den charmerende havnefront med farverige huse og rolige gader breder sig i baggrunden under en blå himmel med lette skyer. Foto: KBU-læge Thomas Victor Christensen.

En tidlig morgen i mit konsultationsrum inden dagens første patient hos Lægehuset Fanø. Foto: KBU-læge Michelle Sand.

kan man mærke roen, måske lige så meget på grund af samtalen som behandlingen.

11.00: Plejehjemmet har ringet. De ønsker, at en læge fra lægehuset tilser en af deres beboere, som har begyndende demens, men de sidste par dage ikke har opført sig helt, som hun plejer. Inden længe er jeg på cyklen og på vej mod plejehjemmet. Ved ankomst viser personalet mig vej, og vi konfererer kort, inden jeg tilser patienten. Henvisninger og indlæggelser finder oftest kun sted, når det er absolut nødvendigt. Mange af de ældre bryder sig ikke om at skulle til fastlandet. Vi følger deres forløb tæt fra start til slut, og det giver et unikt indblik i patienternes liv og udvikling.

12.30: Frokost med kollegerne i personalerummet. Stemningen er god, og samtalerne veksler mellem komplekse patienter, ferieplaner og lokale begivenheder. Vi er få, men vi passer på hinanden, og der er altid plads til sparring. Supervisionen er let tilgængelig og skaber et trygt læringsmiljø, som, vi alle ved, er afgørende for god trivsel på arbejdspladsen.

13.00: Næste konsultation er med en ung kvinde med pludseligt opståede brystsmarter. Efter en grundig anamnese og undersøgelse udelukkes det

mest alvorlige. Hun går derfra beroliget, og jeg mærker igen, hvor vigtigt det er at kunne handle roligt og sikkert, også i pressede situationer.

13.30: Min tutorlæge banker på døren og sætter sig på stolen ved siden af mig. Hun spørger med oprigtig interesse til min dag, og jeg begynder at præsentere dagens patienter. Hun lytter opmærksomt og stiller spørgsmål, når hun vurderer, at det er nødvendigt. Den faglige sparring og de gode råd, som ofte bygger på mange års erfaring i specialet, er en stor hjælp. Vi trives godt sammen, og indimellem sniger der sig også et par grin ind, hvilket gør supervisionen både tryk, lærerig og hyggelig.

14.45: Eftermiddagen byder på et hjemmebesøg hos en ældre mand, som ikke længere har mulighed for at komme til klinikken. Han er terminalt syg og har behov for, at vi taler om lindring, tryghed og det at få lov til at være hjemme. Samtalen bevæger sig over i det eksistentielle for derefter at slutte af med historier fra gamle dage, som han glædeligt deler. Jeg får et par gode råd med mig på vejen, som bliver hos mig længe.

15.30: Dagens sidste journalnotat bliver gemt, og de sidste recepter klarlægges og sendes afsted. Jeg er en smu-

le træt, og mit hoved føles tungt. Alligevel forlader jeg lægehuset med et smil. Det har været en dag med mange forskellige opgaver, som alle på hver sin måde har været meningsfulde. Både patienter med kroniske og akutte problemstillinger er blevet hjulpet, og dybe samtaler om livets afslutning har fundet sted. Dette er en af grundene til, at almen medicin er min fremtid som læge.

15.50: På vej hjem over vandet står jeg igen ved rælingen. Vinden er frisk, og jeg reflekterer over dagens patienter, hvad jeg har lært, og hvad jeg kunne have gjort anderledes. Denne ro, tid og nærhed er afgørende for, hvordan jeg dag for dag kan udvikle mig og på sigt blive en dygtig praktiserende læge.

16.10: Tilbage på havnen i Esbjerg. Jeg ved, at min tid på Fanø snart er slut, men oplevelserne er for altid mine. Jeg havde egentlig ønsket mig et forløb i Region Hovedstaden, hvor jeg bor til daglig. Det fik jeg ikke. I stedet fik jeg Fanø og en oplevelse, der har givet mig både faglig tyngde og stor menneskelig glæde. Mit næste stop er Bornholm, hvor ø-lægelivet fortsætter, og nye relationer venter. Tak for nu, kære Fanø. Du blev en gave. ●